

Анастасія Бортнік: «Він ішов на смерть заради добра...»

На XXIII Всеукраїнському конкурсі професійних читців ім. Лесі Українки Анастасія Бортнік вирізнялася емоційністю, продуманим вибором творів, умінням передати настроїв. 2018 року вона закінчила Волинський коледж культури і мистецтв ім. І. Ф. Стравінського в народного артиста України Анатолія Романюка. Навчається на заочному відділенні в Рівненському гуманітарному університеті. Працює у Волинському драматичному театрі ім. Т. Шевченка. Ролі: Галя («Циганка Аза» Михайла Старицького), Христинка («Голоси» Мирона Лисака), Ірися в «Енеїді», Лисичка-сестричка в «Козі-дерезі», Дівчина в «Різдвяній ночі» та «Столітті Якова: Перше кохання».

Бесіду веде Лариса Брюховецька

– *Акторську професію обрали свідомо?*
– Звичайно. В інших професіях я себе не бачила.
– *Вперше берете участь у конкурсі?*
– У цьому – так. Ще двічі брала участь у Всеукраїнському конкурсі виконавців художнього слова імені Лесі Українки в Новоград-Волинському.
– *У Лесі Українки великий спадок. Чим ви керуєтеся при виборі?*
– Багато творів її уже прочитано, тому по-новому побачити і передати її твори важко. Потрібно добре осмислити і знайти свій матеріал. Я натрапила на збірку «Весна в Єгипті» і за нею зробила композицію. Гадаю, такої Лесі ще не чули. Ці вірші читають нечасто, хотілося відкрити авторку по-іншому. Мені сподобалося її захоплення Єгиптом. Вона поринула в цю культуру, однак завжди поверталася до України, до своєї батьківщини, до Волині. Це було в її серці. Моя композиція називається «Мій сон мене відносив до Єгипту, а серцем поверталася я додому», тобто, де б не була, в серці завжди буде Україна. Оце цікаво передати.
– *Музика прониклива, самі її шукали?*
– Так, сама. Але допомагала мені у створенні композиції моя викладачка, а тепер і моя колега, заслужена артистка України Світлана Органіста з Волинського театру імені Тараса Шевченка. Це наша спільна робота. Мені композиція подобається, її хочеться читати і показувати.
– *У другому турі ви читали складного автора, розкажіть, чому звернулися до поезії Василя Стуса?*
– Я вже читала його три роки тому. Було бажання довершити цю роботу і прочитати вже по-іншому. Подати в новому світлі, в іншому баченні. У 2018 році виповнилося 80 років з дня народження Василя Стуса, про нього багато говорили та писали, це також спонукало. Я обрала той матеріал, яким досі горю. Так само, як із Лесею. Хочеться показати, що Стус був різним. Його часто ідеалізують, а він був такою самою людиною, як і ми. Його так само мучили сумніви. Інколи і в депресію впадав. Але все одно, те, що його гріло, допомагало йому рухатися по життю.

– *Тут, мабуть, доречно сказати про мету його життя. Не зрадити власним переконанням. Заради цього він пішов на жертву. Як вважаєте, чому він зробив такий крок?*

– Думаю, заради любові. Ішов на смерть заради добра і того хорошого, що є в цьому світі.

– *Назва композиції «Заборонений» навіяна назвою фільму, який щойно пройшов на екранах?*

– Так. Був ажіотаж навколо цього фільму. Але до конкурсу я його не дивилася. Хотілося зберегти той образ, який я створила в своїй уяві. Планую тепер уже подивитися. Назва мені сподобалася: в одному слові, схарактеризовано його життєвий шлях і його як людину.

– *Чи є у вас улюблена поезія Василя Стуса?*

– Дуже багато. Ви б знали, як важко було скорочувати свою композицію... Найвідоміший, як на мене, його вірш «Як добре те, що смерті не боюсь я». Люблю також «Терпи, терпи – терпець тебе шліфує». Також подобається вислів: «Ти ждеш іще народження для себе, а смерть ввійшла у тебе вже давно».

– *Кого він мав на увазі?*

– Думаю, людей, які більше заклопотані матеріальним збагаченням, а не духовним. Які вважають: зі зміною влади в країні, вони добре заживуть. А починати потрібно з себе.

– *Важко дівчачі читати чоловічу поезію?*

– Так, непросто. Але з іншого боку, для акторки цікаво спробувати прибрати наші жіночі емоції та почуття й відчувати, як мислять, думають чоловіки. Якщо мені вдалося хоча б трішки зрозуміти Стуса, то це буде все одно малий відсоток того, що він туди вкладав і що хотів нам сказати.

– *Коли ви читали зі сцени, ваші емоції були дуже сильні. Ви володієте ними чи вони вами?*

– Коли я читаю Стуса, інколи мушу себе стримувати, щоб не заплакати. Тобто відділяти власні людські, жіночі емоції. Бо це ж чоловіча поезія. Вона повинна бути мужньою. З часом ти набуваєш майстерності, коли треба додати емоцій, коли прибрати. Вчишся тримати все під контролем.